

Dragen ved Susåen

Drager fremstilles gerne som en slags krybdyr, med fire ben og vinger, som spyr ild ud af munden. Men de kan også være endnu mere slangelignede med to ben, og så kaldes de lindorme. Begge slags drager bor gerne i, eller ved vand, i floder eller søer.

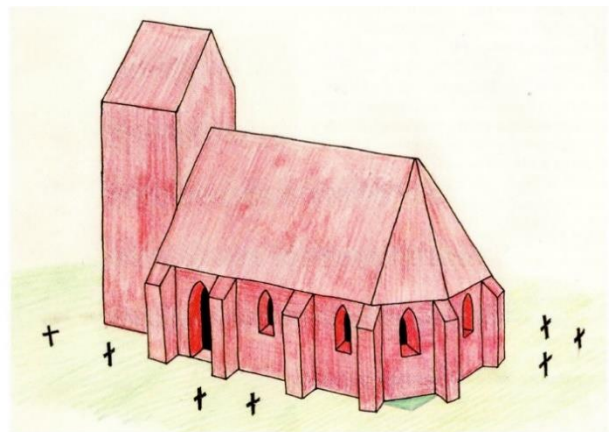
Dragen havde sin egen plads i den kristne kirke. Her var den et symbol på ondskaben selv. En meget kendt fortælling handler om Sankt Jørgen og dragen. En by blev terroriseret af en drage, som boede i en nærliggende sø. Efter den havde spist alle deres får, skulle de stille en af byens borgere ud til dragen hver dag. Så dukkede ridder Jørgen op til hest, han dræbte dragen, reddede således prinsessen fra at blive spist, og befriede byen for det djævelskab dragen spredte. Byens borgere blev kristne i taknemmelighed. Han fik titlen Sankt Jørgen. At han var en helgen betød, at han var en af Guds hjælpere. Hvis man havde problemer, kunne man bede til ham om hjælp, så behøvede man ikke forstyrre Gud med ens egne småtterier.

Sct. Jørgen blev skytshelgen for dem med spedalskhed, en smitsom sygdom som var meget udbredt i middelalderen. Infektionen gjorde at den syge blev helt deform og var skræmmende at se på. Sådant en sygdom var djævlens værk, så det var godt, at man kunne søge trøst hos Sankt Jørgen, som havde besejret drage-djævlen. Sankt Jørgen var en af datidens **superhelte**.

I middelalderen lå der et hospital for folk med denne frygtelige sygdom, en Sct. Jørgens-gård, i Åderup ved Vadedstedet, dvs. ved Susåen. Hospitalet havde dets egen Sct. Jørgens kirke, og kirkegård, for man kom ikke rask hjem fra det hospital. Det var de spedalske forbudt at vaske deres hænder og tøj, eller hente drikkevand fra en bæk eller kilde andre brugte, man frygtede at de ville forgifte vandet. De var blevet klar over, at det at vaske sig hjalp mod at blive syg, og borgmester Mogens Tuesen, Bodernes bygherre, byggede Badstuen ved Susåen. Man kunne fra Badstuen se ned til hospitalet. Mon ikke folk har stået og gyst, og bedt til Sct. Jørgen om at de ikke selv blev syge, og at der ikke boede nogen drage i Susåen der kunne sprede djævelskab i vandet.

Færre og færre blev syge af spedalskhed. En af de sidste patienter var en velhavende tysker, Herman Holthuzen. Han må have bedt til Sct. Jørgen. Men de har ikke nøjedes med det, for patienterne klagede over forholdene til Kong Hans. Kongen bestemte at

Sct. Jørgensgårdens Kapel, rekonstruktion ved Palle Birk Hansen 1980

der skulle ansættes nyt kvindeligt plejepersonale, som ville tage sig godt af dem, med tøjvask og ordentlig mad og hospitalet skulle være rent og varmt. Borgmester Tuesen skulle kontrollere at forbedringerne holdt. Og deres Sct. Jørgens kirke skulle udsmykkes. Der var formentlig et kalkmaleri af Sct. Jørgen til hest og dragen-scenariet. Nu fik kirken dem som figurgruppe skåret i egetræ. Da Sct. Jørgens-gården lukkede i 1542, blev skulpturen flyttet til Helligåndshuset og her stod den, formentlig inklusive en stor grim drage, i hvert fald i 200 år. Folk troede ikke længere på helgener, og dragen var et symbol på djævelskab, så den blev formentlig brændt.

En arkæologisk udgravning af Sct. Jørgens-gården fandt sted i 1940 til 70-erne, og skeletterne af de spedalske dannede grundlag for verdenskendt forskning. Den eneste af dem, de kunne sætte navn på, var Herman Holthuzen, for han fik sit segl med både bomærke og navn med i graven. Nu ligger han i en glasmontre på museet i Helligåndshuset, så alle kan hilse på ham.

Sct. Jørgen havde høj status i den katolske kirke indtil 1969 hvor han røg ned ad stigen, hans fortælling var for "eventyrlig". Drager findes jo ikke i virkeligheden. Men han kæmpede sig tilbage og i år 2000 gav pave John Paul II ham sin høje status igen.

Og når nu Næstved by i omrids ligner en drage er det heldigt, at drager, i vores tid, godt kan være søde.

